

جمله عجز

■ یکی از دوستان دانشگاهی می‌گفت مقاله‌ای را برای نشریه‌ای علمی- پژوهشی که یکی از دانشگاه‌های معروف کشور منتشر می‌کند، از طریق پست الکترونیکی فرستادم. در پاسخ گفتند که ما هیچ مقاله‌ای را از طریق اینترنت نمی‌پذیریم. باید نسخه‌ی کاغذی مقاله را برایمان بفرستی!

■ دانشجویی می‌گفت که استادانمان از طریق پست الکترونیکی هیچ تکلیفی نمی‌پذیرند و باید حتماً از آن نسخه‌ای کاغذی تهیه کنیم و به دست خودشان بدهیم.

■ در دانشگاهی که درس می‌دهم، ترم گذشته گفتند که باید نمره‌ی دانشجویان را علاوه بر آن که در سیستم رایانه‌ای وارد می‌کنید، یک نسخه هم با چاپگر بگیرید و برای آموزش بفرستید.

■ در نشست مؤسسه‌ای شرکت داشتم و مسئولان آن، گزارش مالی کار خود را می‌دادند. در این گزارش مشخص شد که چند میلیون تومان برای ارسال نامه‌ها و نسخه‌های کاغذی گزارش‌ها صرف هزینه‌ی پیک شده است.

من مانده‌ام که پس فلسفه‌ی رایانه چیست که ما باید علاوه بر کاری که همیشه انجام می‌داده‌ایم، در سیستم رایانه‌ای نیز آن را وارد کنیم.

مقاله‌ای را برای کنفرانس در دانشگاه «بغازی» در ترکیه فرستادم. تمام کارهای آن از ارسال مقاله، گرفتن بلیت، پرداخت حق ثبت‌نام، گرفتن هتل، و دست آخر چاپ مقاله در نشریه‌ی مرتبط با کنفرانس و امثال این‌ها، از طریق اینترنت انجام شد؛ بی‌آن که کاغذی مصرف شود و یا نیاز به آمد و شد داشته باشیم.

به راستی چرا ما منابع انسانی و مادی خود را این‌گونه هدر می‌دهیم؟ مهارت‌های ارتباطی جدید را نیاموخته‌ایم و ناتوان شده‌ایم که هر دو صورت، ناشی از عدم شناخت ما از بهره‌ها و مزایای فناوری‌های اطلاعات و ارتباطات است. به نظرمی‌رسد، در شرایطی که کشور بیش از هر زمان دیگر به مصرف بهینه‌ی منابع انسانی و اقتصادی خود نیاز دارد، باید به توسعه‌ی فناوری اطلاعات و ارتباطات همت گماشت.

خوب است آموزش و پرورش کشورمان که اینک در پاییز و ماه مهر، دروازه‌های دانش را بر روی فرزندان این کشور می‌گشاید، به صورت نظامدار به ترویج این فناوری‌ها در نسل نو و آشنا کردن نسل جوان با مزایای این فناوری‌ها و نیز هم‌زمان، مکانیزه کردن نظام آموزشی و اداری خود در همی‌جهت همت گمارد؛ کاری که از سال‌های دور در آموزش و پرورش شروع شده است و توسعه‌ی آن نیز می‌تواند به نو شدن این نظام و صرفه‌جویی در انرژی و استفاده‌ی بهینه از نیروی انسانی بینجامد.

سردبیر